

סיפור החתונה, שבעל בתה זאם לרצחה

„שוחטים אותי!“

התייפחה בתי”

הביטי עליו רק מבט אחד, ותראי שאת עושה עסק טוב כשאת מתגרשת ממנו. אחרי הגט היה דורון שולח בלי הרף מכתיבים לשרה. „מכתבים כאלה!“ אמרה מינדל מבט של סלידה, „היה בוכה ומבטיח שיהיה אדם טוב, ומבקש ממנה שתקבל אותו בחזרה. שרה שרפה את כל המכתבים.“

„אהרוג אותך!“

טענתו של דורון, כאשר התחזה כי התכוון לדקור גם את חותנתו, היתה שהיא הפריעה לו לשאת את שרה מחדש לאשה. „זה לא נכון!“ התערב בריחתה בי עלה של מינדל, ישראל כץ (67) אביה ה' חורג של שרה. הוא הכיר את מינדל במחנה העולים לפני תשע שנים, נשא אותה לאשה. אחרי שיצא בפעם האחרונה מבית הסוהר, פנה דורון אל ישראל. „עכשיו אהיה אדם ישר“, הבטיח, „אני עובד בחיפה ולא מת עסק יותר בגניבות. אני רוצה להתחתן עם שרה עוד פעם.“

„גורשתי אותו!“ סיפר ישראל, „אמרתי לו שאין לו מה לחלום אפילו על שרה.“

דורון המשיך לקחת כי בכל זאת תיעתר שרה להפצרותיו ותשוב אליו. אולם משנודע לו כי מינדל פנתה לשדכן בנתניה, שימצא חתן מתאים לבתה הגרושה, הבין כי אפסה תקוותו. פעם אף איים על שרה: „אם לא תחזירי אלי, אהרוג אותך!“

שרה סיפרה זאת לאמה. „פני מיד למשׁ טרה“, יצעה מינדל, „אנשים שמאיימים ל' הרוג — הורגים.“ שרה השיבה בצחוק: „עזבי אותו, הוא

סתם מדבר. הוא לא יעשה שום דבר.“ ליתר בטחון, לא הרשו לדורון להיכנס לדירה, בבואו לבקר מדי פעם את בנו. משה היה יוצא אל החצר הקטנה, שלפני הבית הדומשפחתי הצנוע, ושם משוחח עם אביו. מדי פעם היה דורון מביא לבנו ממתקים, או מתנה כלשהי. בביקורו האחרון לא היה לו כסף לכך. גם דמינסיעה בחזרה לחיפה לא היו לו. הוא שלח את משה לבקש לירה מסבתו. „מי יודע“, התייפחה השבוע מינדל, „אולי בלירה הזאת קנה את הסכין לדקור את בתי“

גנבים בלילה

הייו של דורון לא היו מן הקלים. הר בחור שגולד בטבריה לפני 28 שנה נקרא או יעקב סגל. כאשר הכיר את שרה, במחנה העולים בפרדס-חנה, לפני תשע שנים, כבר היה מעורב בגניבה. שרה עבדה כפקידה במשרד המחנה, כאשר פנו הוריה אל שדכן מקומי שימצא לה חתן. השדכן הציג את יעקב סגל: „בחור טוב, ממשפחה טובה.“

השניים התחתנו. סגל לא ביקש נדוניה. היה לו כסף משלו — כסף גנוב, קשור בבקיעה מטורידה. הבעיה: כיצד להשתמש ב' כסף, מבלי לעורר את תשומת-לב המשטרה. הנשואים עם שרה פתרו את הבעיה. סיפר סגל עצמו, מאוחר יותר: „התניתי עמה תנאי, שהיא תספר כאילו קיבלה כסף מ' אמריקה. בצורה זו יכלנו להשתמש בכסף שלי לרכישת דירה, מבלי לעורר חשדות.“ עד לרכישת הדירה, התגורר סגל בצריפה

תמונת הכלולות

של שרה סגל נחתכה לשניים. החלק הימני, בו נראה סגל-דורון, הושמד עלידי שרה, ואילו חלקה השני של התמונה הוצב בארון-זכוכית קטן, היה עד לנסיון-הרצח שבוצע בקרבתו.

לפני שנה יצא בפעם האחרונה מבית-ה' סוהר. הוא עבר לחיפה, ואחרי תקופת אבי טלה מצא עבודה כגנן, שכר חדר ונראה היה כי סוף-סוף נסדר. בטכס סגור ש' נערך לפני כמה חודשים בירושלים, נטבל דורון ונתקבל לכת היהודית-המשיחית — כת המכירה במשיחיותו של ישו אך טוענת שבזאת אינה חדלה מלהיות שייכת ליהדות. המעבר לדת החדשה לא הביא כל שלחה לנפשו של דורון. ביחוד היה מתרגש כל פעם שהיה מבקר אצל בנו בנתניה. לפי פסקדין הרבנות, בעת מתן הגט, נקבע כי על שרה למסור את משה לידי אביו, בהגיע הבן לגיל שש שנים. אך יום הולדתו הששי של משה הגיע, ואמו סרבה למסרו לידי דורון. „אני לא אעבור על זה בשקט!“ איים אז. שרה ענתה כי לעולם לא תמסור את בנה לידי פושע. הבמה הוכנה למחזה הדמים.

„אמא! שוחטים אותי!“

סיפרה מינדל כץ באידיש שוטפת, מה קרה אותו בוקר שבו הגשים דורון את איומיו: „בעלי קם בארבע-עוצי בבוקר לבית-הכנסת. לא שמתי לב לכך, כי מזה שנים הוא קם בשעה זו. פתאום שמעתי צווחות. אמא! אמא! הורגים אותי! שוחטים אותי! היה זה קולה של בתי שרה, שעלה מן החדר הסמוך. חשבתי שהיא שוב רבה עם יעקב זה. ביני לבינה הפרידה רק דלת, אבל חשבתי שלעולם לא אוכל לעבור את שלושת המטרים האלה. כשהגעתי למיטת בתי, ראיתי אותה שוכבת חתוכה, בתוך שלולית אדומה. דם ניתו מצחארה כמו מ' ברו. משה'לה עמד לרגליה ובכה. רק הודות לילד לא הצלחתי לעבור לגמור את מלאכתי.“ סיפר משה: „הרגשתי שמישהו נכנס ל' חדר. אבל לא עומד על הרגליים, רק הולך על ארבע. כמו כלב. אחרי-כך שמעתי אמא צועקת. התעוררתי. אבא עמד ליד המטה שלה ודקר אותה עם סכין גדולה. הוא דקר ודקר, ואמא צעקה וצעקה. גם אני צעקתי. לא יכולתי לעשות שום דבר. רק צעקתי. אבא ברח והשכנים באו.“

מה דעת הילד על אביו? „הוא עשה דבר רע. אמא מסכנה...“ פניו המגומשות התעתתו, והוא הוסיף: „גם אבא מסכן.“

של משפחת כץ, במחנה העולים. לילה אחד נתן להם את ההודמנות לעמוד על טיבו. סכום של מאה לירות, אותו חסך ישראל כץ מעבודתו, נגנב מן הצריף. „הכסף היה בקופסה, יחד עם תבילות קפה וכל מיני דברים“, סיפרה מינדל, „את הקפה וכל שאר הדברים זרקו הגנבים לבית-השימוש. את הכסף — לקחו.“

מי היו הגנבים? לדעת מינדל: סגל עצמו ושניים משותפיו. היא אמרה זאת למשטרה, בשעתו. אך מששאלוה השוטרים אם היא רוצה שיעצרו את סגל, ביקשה שלא. „רק עכשיו התחתן עם בתי — ואני אשלה אותו לבית-הסוהר?“ אמרה לעצמה. היא קיחתה כי הבחור עוד יתקן את דרכיו — וחוזי מזה, היתה בתה בהריון.

החיים בבית כץ נכנסו למסלול שקט. סיפרה מינדל: „אני הייתי מבשלה בשביל כל המשפחה, והוא היה אוכל יחד אתנו על שולחן אחד. היה קורא לי מאמא. אבל אני ידעתי לשמור על מקומי. לא הייתי מת' ערבת בעניינים שלהם.“

לעתים היה דורון חוזר מאוחר מאד כי לילה. המריבות בינו לבין אשתו תכפו ו' הלכו מינדל, שראתה בסבל בתה, לא הת' ערבה. כך, על כל פנים, טוענת היא.

„נפשי מתרוננת בקרבי.“

סגל לא תיקן את דרכיו. הוא הסתכן שוב ושוב בגניבות, הושלך פעם אחר פעם לבית-הסוהר. לפעמים היה מחליט להת' חיל את חייו מחדש, אך תמיד חזר לסוהר. באחת הפעמים החליט לשנות את שמו. „מאחר שזכינו לתקומת ישראל“, כתב ל' משרד המחוז בנתניה, „וקיימת בעייה של מיווג-גלויות, הרי אחת הדרכים לסילוק המחיצות העדתיות היא שכל אזרחי ישראל ימירו את שמותיהם בשמות עבריים...“ אבי קרא לי בשם יעקב רק בגלל הטעם ה' מגוחך, שלפני אלפי שנים אחז יעקב אבינו בעקבו של עשו אחיו.“

תרומתו של סגל למיווג הגלויות: בחירת השם רוני אילן-דורון. „רוני — כי נפשי מתרוננת בקרבי, אילן — על שום הפריחה והלבולב שמסביבנו; דורון — זה השי ש' העניקה לנו ההיסטוריה עם תקומת המדינה.“ מאז, במקום יעקב סגל, היה רוני אילן-דורון נכנס לבית-הסוהר.

החתנת ונכדה

בדירה הקטנה, בשיכון הוותיקים בנתניה, זה עתה חזר משה בן השש מבית-הספר, וסבתו מינדל מסדרת את ילקוטו. לולא התערור הבן לקול צעקותיה של אמו, היה אביו מספיק לבצע את זמטו.